

Anul I - Nr. 1
Martie 2020
Timișoara

FOAIE DĂ CULTURĂ BĂNĂŢANĂ

Sub lumina ha șierzească, pă largu pământului, în bătaia vântului, firze
dulșeze omenească, graiu blând și cumpătat, ea în dulșeze Bănat,
nu mai crezd să să găsească.”

Victor Vlad Dețlarina

Periodic editat de ASOCIAȚIA PENTRU VORBIREA BĂNĂȚANĂ

ISSN 2668-9480

ISSN-L 2668-9480

E-mail: office@vorbireabanatana.ro / limbabanatana@yahoo.ro

Tel: 0768113404

www.vorbireabanatana.ro

<http://dictionar.vorbireabanatana.ro/>

Punct de lucru: Timișoara, str. Nicolae Ilieșu, nr. 10, ap.1

Colectivul de redacție: Colgia Florina-Ariana; Ghimboasă Oana-Alexandra; Paian Camelia; Stein Diana-Ramona

Colaboratori: Dimitrie Acea, Vasile Barbu, Sergiu Boian, Pătru Chira, Florina-Ariana Colgia, Teodor Groza Delacodru, Ioan Manzur, Ionel Peia, Ionel Stoit, Bogdan Tămaș, Sfetcu Toma Traian

Obișeiuri dân băbăluc

Sfântu Văsăle

Anu trecut o plecat, petrecut dă totă lumea pră poarta dă la drum și ăl nou numa șe s-o băgat în sobili paorilor bănățani. Cum luminili s-or aprins la mormiņt, în Ajiunu Anului Nou - pântru ăi cemaț dă Dumnezău, să aibă călarea luminată și în ăst an - și bucacili șad tolănice în șpais și pră cuptori, pântru masa dă amiazăț, paorii bănățani înșep anu cu Sfânta Liturghie la bisărică. Ăi pră care îi țan pucerili merg toț, pântru că, pârincili șiceșce, la gătare, slujba lu Sfântu Văsăle. Îi o slujbă mare care curăță anu dă înșepe, oamini, marvili, grăginili și holgili și sufletu dân tăt natu.

Ajiuns acasă, tăt omu iș ia jăg dân cuptori, tămânie, încalică pră cal și să dușe la locu lui să-șe blagoslovească recolta și câmpu - dă o pefeceșce în poala lui, așa cum o mamă iș ocroceșce copilu, cu drag. Satu dă pustă, dân băbăluc, pictază un tablou năincea ochilor lu ăi dă să uită, prăstă vremi. Dă la toată casa oamini pornesc, ca într-o sfântă rugășune, cătră holge. Călări pră cai, paorii bănățani par nișce lumini vii, îmbrăcaț în țoalili lor albe, cu opinșili dă piele și obielili înalce dă lână, strănsă până sub jenunchi cu subțări curele dă piele. Căpucili lor țasuce dân lână dă oaie, le dau scuceală dă vânt și neauă. După cât îi dă mare neaua, tot paorili iș ghișeșce tovara la bucate, dân anu care înșepe. Bine îi în anu în care, neaua ajiunje până foalili calului. Tovara bucacilor, pră pod, o fi mare în anu ăla.

Ajiuns la loc, paorili bănățan spunea Tatăl nostru și cu jăgu fumegând sfința holda pântru rod bogat și fereală dă molime. Tăt paorili îi dăscânta câmpului, după cum să prișepea măi bine și după cum l-o învățat moșu lui. Și așa, an dă an, paorili fășea sămnu crușii la toce colțurili locului și în tot hotariu unge avea pământ. Dragu dă pământ curea dân suflet lui plin dă lumină și la pământu, în ăst fel drăgălit, nu-i măi rămânea dăcât să rogească bogat. În zăua întâi, dân an, tăman Dumnezău blagoslovea roada pământului, prân cuvânt și prân neauă.

- Dă-i Doamne roadă da bună în Anu care o înșepuț!, șopceau glasurili paorilor în zarea șe acotropea holda.
- Dă-i Doamne roadă da bună și în viețâli noășce, în toce zălili.

Florina Ariana Colgia

POEZIA BĂNĂȚANĂ

Victor Vlad Delamarina

Dân trâmbiț o sunat "dășceptarea" și dân "dobe" o pornit să cânce marșu' poeziei bănățane. (*Al mai tare om dân lume*)

La 31 august 1970, în comuna Satu-Mic, ca nepot dân neamu Bredicenilor, să naște Victor Vlad. Copilu, tare iuce dă mince încă dă la înșeput, crește la Logoj, în mijlocu bănățanilor care sprijoneau cu gândurili și purtarea lor cauza românimii.

Mumă-sa, instruită dân viță, Sofia Vlad, născută Rădulescu, era găzdăriță dă mulce ori pântru întâlnirili culturale. Ca să aibă educație bună, acasă o vinit un învățători să-l instruiască încă dă la șasă ani. Așa că atunși când o fost vremea dă școală, l-or înscris tăman în clasa a doaua. La sfârșat dă an o căpătat o decorație dă aor, cu panglică roșâie. Tată-su, fișcalu Ion Vlad, prim-pretori în sat, l-o înscris măi odată în clasa a doaua, ca să fie sigur că învață bine, să-ș facă un fundament trainic în viață.

Dă mic, i-or plăcut dăsămnu și teatru, cu care s-o dădat, totă viața. Dragu dă teatru i-o vinit dă la trupa lu G.A. Petculescu, care dăgea spectacole în Logoj. Dacă n-o ajuns actori sigur o dăsămnat așa dă binie că la București măi gata s-or bătut pră schițali lui, care să le ducă la Regili.

Întră 1877-1880 merje la școli unge copiii învățau în ungușce și nemțășce, iar în 1881 îl găsâm la gimnaziu dân Logoj, unge să împreceneșce cu Niță Popovici, care măi târzâu scrie nuvele. Fincă în 1882 moare tată-su, el rămânie în grija lu tata moșu și a lu maica, mumăsa, cu ale tri surori a lu Victor Vlad pleacă la București, ca profesoară. În 1883 încolțășce în inima lu Victor Vlad un

gând, să intre la școala militară dân România.

Un an măi târzâu, să dușe la manifestările dășcisă pântru tăț, ale Reuniunii literare a studențalor români dân Logoj. După vica grozavă șe s-o făcut, legată dă biblioteca reuniunii, unge s-or șicit scrieri în limba română, măi marii școlilor înșep să cauce vinovați.

Cum Victor Vlad, într-o clipă dă nă-atenție a supraveghetorilor, o scris *trăiască românimea*, pră tabla dă clasă unge s-o țanut jugecata, și o recunoscut dășchis asta, ba măi mult o lipit și însămnu tricolor tăt acolo, l-or trimes acasă, măi și pă alți, ca *elemente neînfrânabile, care au format reuniuni periculoase în afară de școală.*

Așa că bietu moșu, trăbă să-l ducă la București, unge îi sâlit să repace clasa, ca să ajiungă în 1885 la Liceu Militar dân Craiova și în 1887 la Liceu Militar dân Iaș.

Întră 1890-1892 să școlază la București, tăt în școală militară și pleacă pră Marea Neagră, Bosfor și Marea Egee, pră Bricul Mircea, în tîmpu verii, în anu 1891. În sfârșat, în 1892, îș vege visu cu ochii, ajiunje ofițari dă marină, măi întâi la Galaț, măi pră urmă la Sulina. Ziaru Dreptacea, dân Logoj, îi publică ale dântâi versuri, semnace Delamarina și nișce scrieri dân călătoria pră bricul Mircea, în 1894.

Un an măi târzâu ajiunje locotenent dă marină. Numa boala dă piept care-l chinuia nu-i dă pașe și îi musai să-ș ia permisie măi lungă pântru tratament. Dă la gata acvarelele, făcuce după schițali dă călătorie, pântru că îș dorea dân toce pucerili să ajiungă pictor. În 1896 să întoarșe cătră casă, dă la tratament și să opreșce la vâru lui, Tiberiu Bredicianu, la Budapesta, care îl bucură, cântând la pian cânceșe populare lugoșane.

În mai 1896 pleacă la Dumnezău, iar săcenii în urma unui car cu boi, îl îngroapă la Logoj, unge îl găsâm șă astăz în umbra crușii.

Titu Maiorescu, care l-o considerat primu scriitor *dialectal*, îi dedică un studiu, care apare în *Convorbiri literare* în 1898, crezând că "*dialectele sunt un izvor de întinerire pentru toată fințarea limbii literare.*"

Valeriu Braniște, cunoscut dă toț ca susțânător pântru drepturili românimii și un sprijonitor al scrierilor în grai bănățan, strânje într-un

POEZIA BĂNĂȚANĂ

volum, cemat *Poezii. Bănățenești. Întocmiri*, poiezâili lu Victor Vlad Delamarina. Cu totu 17 *poiezâi bănățânești* și 4 *întocmiri*, în limba literară.

În 1928, în *Opinii fugare și libere despre Banat*, dân revista *Banatul*, George Călinescu, ne spunie cum versurili lu Victor Vlad Delamarina îl iscălesc baș pră țaranu bănățan. Dă la iel înăince înșepe să crească poiezâia în grai, și îl asamănă cu italianu Pascarella, care o scris în dialectu lui roman(*Istoria literaturii române, compendiu*).

Dă Victor Vlad Delamarina, numa dă binie o scris tăt natu - Valeriu Braniște, Ilari Chendi, Cora Irineu, Gbriel Țepelea, Nicolae Țirioi, Virgil Vintilescu, Pavel Belu și alți.

Da și el, numa dă binie i-o dorit la țaranu român și la bănățanii lui. Tătă vremea o fost contra lu ai care or asuprit pră ai mări fără dă puceri, fie ei români, soldaț, țarani, ba mări mult o apărat și scos dă la pușcărie grea, nișce soldaț asupriț dă ofițari neșinstât.

Anu 1940 adușe volumu *Literatura bănățeană de la început până la Unire*, în care I.D.Suciu îl prezintă pră Victor Vlad Delamarina și îi publică ale mări fainie poiezâi. În *Antologia poeziei românești* apare *Al mai tare om dân lume*.

La 1968, comuna unge s-o născut, ia numili lu Victor Vlad Delamarina. Mări pră urmă, la 100 dă ani dă la moarcea lui, în 1970, oamenii să strâng să-i recite versurili și mări mult învățat, îl vorbesc dă binie în cuvântărilor lor. Toată adunarea are un aer festiv, așa cum să cuvinie pântru al care o făcut dă fală Banatu în totă România, dășchizând drumu pântu mult alț bănățani dă frunce.

Iaca și nișce poiezâi, care vă amincesc dă Bănatu lu Victor Vlad Delamarina.

Scrisoarea Bincii

Biata Binca-i plânji dă milă
Inimioara îi zdrobită

Îi topită,

Opărită,

Fiin'că, viedz, biata-i ugită,
Moartă-n dor, după Trăilă.

Parta, opriegu și brânețu
N-o chicesc, – îs colo-n ladă,

Stau grămadă.

Las' să șadă.

Doamne numa' doru-l adă,
Doru iei – Trăilă „onviețu”!

Pră la jioc n-o văd fișiorii
Dă fișiori parcă-i iei secie?

Să să-mbiece

Alcie fiece,

Ia nu vrea să să arecie,

Dă-l dă la „onviețu” iei dor-îi!

Parc-o iau visuri dușmane,
Biata Binca, – parcă moare

Dar scrisoare

Vestitoare

Dă sciri prea-mbucurătoare
Cage taman dân cătane.

Îi căprar Trăilă-istețu

S-o făcut domn mare micu

Și voinicu

Toamna i cu...

Cum îi dzîșie! Țăla? – obșicu!

Poi?! – Ce jioși tu cu „onviețu”?

Iuce-n fugă-ncalță-opinca

La jîdovu cu răchie,

Al dă șcie

Cărți să scrie

Hălör duș în cătanie

Într-o clipă-ajunje Binca.

POEZIA BĂNĂȚANĂ

Jidovu, dă bună samă,
Ca oricarie om cu carce,
 Pântru-o carce
 În dăparce
Dă câștig vrea s-aibă parce,
Fie batâr și d'aramă.

Binca spun'e și plăcește,
Scrie jidovu ș-adună.
 Să minună
 Binca-a bună,
Niși prân cap nu i cășună
Cât dă rău să păcălește.

„Scrie-i multă sănătate
Că ni-s bucuș, în pașie,
 Satu tașie
 Fiin'că-i plașie,
Șie mai boambe grâu fașie
Și c'or fi-n ăst an bucace.

Veta s-o-npăcat cu Niță,
Sanda s-o sfăgît cu mine,
 Păi viedz bine
 Pântru cine;
Dar șie-m pasă?! Să s-aninie
Dă nu-i plașie-o funiță!”

Și mai spune: căce toace,
Ș-ar tot spune biata fată
 Rușănată,
 Îngrijată
Că spunând banii să gată
Și d'a ficea nu să poace.

„Porșii nu măi vreau tărăță,
Scrie, c-or crescut juncanii,
 Chițoranii
 Mânc' ciurcanii;
Și fiin'că mi-s gata banii
Îl măi țuc dă o groșăță!!!”

„Țucă-l moșu”

„Țucă-l moșu, țucă-l moșu”
Iera vorba unui moș,
Când vegea copii drăcoș'
Tot cutrierând Logoju.

Moșului i-o fost zănatu
Să șierșască la crițati.
N-aduna iel bunuri mari,
Dar îl miluia tot natu.

„Viața-mi ieste spră osândă
Pân la-o sută am vr'un an” –
Să jelea el în givan
Cu vorba lui bună, blândă.

Chipu lui bătrân și dulșie
Samănă, mă gângeam ieu,
Baș cu a lu Dumnezeu
Și-m venea să fac și crușie.

Toț copiii-l luam cu buna,
Nu ca p-ăilalți caliși
„Moșu țucă 'pii miși” –
Răspungea și iel într-una.

Dă colași și vr-un ou roșu,
Când pomana să împarce
Pă la Pașci, îi fășiam parce
Și lu bietu „Țucă-l moșu”.

„Dumnezău să ce trăiască!
Și pă voi pă toți d'aiși,
Moșu țucă pii miși!”
Zâșea iel să mulțamească.

Într-o iarnă d'a cumplită,
Iar veni moșu'n oraș
Gârbovit, zdrențos, golaș,
După zâlnica lui pită.

Fiin' c'o vint la noi, – vezi bine,
Baș în zâua dă ajiun:
N'o fi moșu „moș Creșiu”?
Mă gângeam ascuns în mine.

Sara-n vremea dă colindă,
Când sărbătoream la pom
Ies afar' ș-aud un om
Spunând slujilor dân cindă:
„Ia săriț' afară-n stradă
Oameni buni a lu' Cristos
Și vegeț că colo jos
O căzut un om grămadă!”

L-or adus omu-n căldură
Și l-or pus la sluji pă pat
„Țucă-l moșu”-i înghiețat!
Am strâgat io ca d'arsură.

Și frecatu-l-or cu neauă
Și i-or dat să bea vin fiert.
Dar târziu și în deșert...
După șeri căzusă-o steauă.

Și s-o stâns moșu, – firește!
Un biet suflet chinuit.
Pământu l-o înghițit,
Dar pomina-l măi trăiește!

Ăl mai tare om dân lume

Trâmbiț, dobe, larme, chihot,
Fluier, strâgăt, răs și ropot...
Șie să fie? Șie să fie?
Iacă-n târg, „minajărie”!
O „comegie” d'a cu fiară
Și'mprejur lumie și țară.

În căleacă, o măimucă
Baș ca omu mânca nucă;
Alta, blăstămată, șoadă,
Să țânea numa' în coadă;
Ș'alcele, mânca-le-ar focu –
Nu-ș găsau o clipă locu.

POEZIA BĂNĂȚANĂ

Lupi, urși, mâțe, oi, cornuce,
Fel dă fel dă joavini sluce,
Chițorani, ariși și vulturi
Dă prân lume, dân țanuturi
D'elea gâbe, d'elea rele
Feri-mă, Doamne, dă iele!

Mulce-am văz't, pă bani viedz
bine,
Cum nu vege ori și șine.
D-apăi l-am văzut anume
P-„ăl mai tare om dân lume”
Care să juca cu leii
Șî-i băcea dă-i lua toți zmeii!

Cui l-o doborî-n țărână
Ișia că-i plăcește-n mână
O hârcie d'a d'o sută
Fără dă niși o dispută.
Dar cum mi ce puni cu neamțu,
Care-n ghinț îț rupe lanțu?

Să loviau fișiorii-n coace:
„Șine-i? Unge-i? Care poace?”
Când d'odată, – iacă-amarul!
Sandu Blegia, – tăbăcaru,
Să sufulcă și tușește
Lângă „comegianț” să-oprește.

Să râgea neamțu dă Sandu,
Dară Sandu, fișiorandu,
Mi-l cuprinsă dă subsoară
Șî nu să lăsă cu „doară”!
Strînjie-l! Sușie-l! Zî-i pă nume!
Ălui mai tare dân lume!

Gâfăia neamțu, – a silă
Dar lui Blegia nu-i fu milă..
Hopa-țupa, țupa-hopă!
Ș-o găsât nemțoiu popa!
Tâne-l, lasă-l! Ia-l dă mână!
Zdup cu neamțu în țărână!

„Bravo! – Sandu-să trăiască! ”
Dar când fu să îi plăcească
Iși neamțu: „Abăr, frace...
Nu să pringe, că-i păs pace!”
Vrea: Că-i pungă și că-i ceacă
Suta zuitată s'o facă!

„Nu ce jioși cu mine, dragă,
Asta viedz în cap ț-o bagă!
N'ascult vorbe io, – și glume
Când mis io mai tare-n lume
Ș'adă suta!” – ișie Blegia
Că dă nu: 'ț fac prau comegia!!!”

Mă, Cimișe!

Mă, Cimișe, dragu meu,
Vreare-aș fi io-n locu teu
Numa-o vară, numa una!

Numa-atunși io aș vrea
Parcea mea ca parcea tea.

Tu ieși drac împelițat
Cum nu-i altu prân Bănat
Fiece fiin'că tuși într-una!

Fiece-n umbra sășilor
Cam în șiuda măișilor.

Mă, Cimișe, făt frumos,
Făt frumos și drăgăstos,
Ieși viclean pă vreme caldă.

Cu răcoare și cu pești
Fiecele mi le momești.

Mă, Cimișe, io ce știu
Cum ce miști ca-arjintu viu,
Când s-arunc' fecele-n scaldă.

Tu trânești, iele trânesc
Șî cu cine să iubesc.

Până-n Sebeș tuși-le
Pă rând tece mândrile
Nu țî-i greu d'atâta miere?!

Dar tu nu ce becejești,
Tuși și fuji! Lotru mai iești!

Dă la Sebeș la Lugoj
Ce dăzmierz dă ochi frumoș
Tuși la fecie cum să șiere!

Cum ce-o făcut Dumnezeu
Baș așa dă nătărău?

Dân Lugoj dacă ce duși
Până-n Cimișoara tuși
Șî la Panciova, ștregare,

Ce pornești îmbătrânit
Către Dunăre-ostănit.

Dunărea, ca un potop,
Mi ce-nghice ca p-un strop
Ș-apoi ce-nneacă și-n mare!

D-aș trăi ca cine, mă,
N-aș crâcni; îneșie-mă!

POEZIA BĂNĂȚANĂ

La givan cu Pătru Chira

O duminică dă februarie, cu grage ca dă martie. Bagsamă până și bietu urs s-o smincit cu ale patruzăși dă zile dă iarnă. Pântru minie o duminică cum alta nu-i, mă duc la givan acas la Pătru Chira. Da, tãman la Chișoda. S-ar fi convenit să mă duc cu coșia, da iaca vez că n-o măi am, așa că mă duc după pucerili mele, cu nouăzăși și șinși dă cai pră o coșie dă fier. Bat oțără în fereastră și gazda și vinie să ne dășchidă ușa. Baș ca la paorii mei bănățani. Gazdili mă poșcesc să șad și ne așcernem la givan. Bun givanu, bun și omu dănăincea mea. O viață dă om, o viață dă scris. Prima poezie publicată, o fost la noauă ani. Agică în 1947.

Pătru Chira s-o născut la Chișoda, acuma în județu Cimiș, în 1938, la 4 iunie. Primili patru clasă le-o făcut la Chișoda, după care, alelalce patru la școala generală, număr 10, dãn Fratelia, un cartier al Cimișorii. Întră 1952-1954 o învățat la Școala Medie Tehnică Financiară și măi pră urmă o făcut și liceu la seral ca să poată să lucre ca și contabil la U.M.T. Contabilitatea n-o fost într-u totu pră placu lu Pătru Chira, așa că în '70 s-o școlit în topografie care i-o înlesnit să lucre la IPROTOM, ca tehnician. Dă aiși o ieșat și la penzie în 1998.

În 1966, în Dărăpelu roșu îi apar și primili epigrame, iar în 1975 epigramili intră în Antologia epigramei românești, la București sub diriguirea lu Giuseppe Navara. Întră 1994-2004 măi publică, laolaltă cu alți scriitori, în alce doauăzăși și șinși dă volume. La emisiunea Gura satului la Radio Cimișoara îl ascultăm dãn 1991. La Cenaclu Ridendo să dușe dãn 1980 și dãn 1990 îl găsăm printră fondatori la Uniunea Epigramiștilor dãn România.

Sângur are volumili dă poezii și epigrame:

- Femeia eterna poveste, Editura Mirton, Timișoara 1997;
- Chemarea pământului, Editura Mirton, Timișoara 2003;

- Romanța unei iubiri, Editura Mirton, Timișoara 2006;
- Versuri, Editura Marineasa, Timișoara 2007;
- Cotărița cu duminici, Editura WaldPress, Timișoara 2008;
- Sonate și rindeluri, Editura Gordian, Timișoara 2013;
- Drumuri medvășane, Editura ArtPress, Timișoara 2014;
- Blidul cu murături, Editura Eurostampa, Timișoara 2015;
- Timpul cireșelor coapte, Editura WaldPress, Timișoara 2017;
- M-or murit lăudătorii, Editura WaldPress, Timișoara 2018;
- Cuib de viespi, Editura WaldPress, Timișoara 2018;

Astăz îm punie în palmă căceva poiezăi noi și tri cărț. În tot anu cât-o carce. Și în grai și epigrame, da și nișce Șireasă coapce, în limba în care învață copii la școală. Are vreme să scrie, numa-i pare rău că nu măi vin rândunișili în sat dă vro doi ani. Niși stârșii n-or măi vinit. S-or fi zuitat drumu spră sat, cum s-o fi zuitat și ursu cum îi cu vremea dă iarnă. Poace dãn cauza cășălur înalce care or becejât satu. Satu-i biceag și nu-i măi dornic dă nimic. Niși barem să lucre în grăgină. Poace dă aia nu măi vin păsării. Da nu-i bai, că satu-i încă plin dă viață și colori în poezia lu Pătru Chira.

Când o fost director la Căminu Cultural să jiucau piesă dă teatru, la Chișoda, pră bină. Ai care dăgeau viață piesălor împrumutau costume dãn Cimișoara și oamini dãn sat, năloagă, să șupeau să-i vadă. Șăgeau aninaț și pră ferești. Da atunșea natu tare era dorit dă givanu cu alți oamini. Atunși să alejea regina balului după cât era dă mândră fata. Muierea lui o fost aleasă dă doauă ori. Mândră muierea lui și tare caldă. Ca și Pătru Chira.

Dă goști tot bucurosi, așa, ca un copil. Cred că dă aia scrie și mult și binie și dă toce. Că așa cum zășe bănățanu, șine-i bun la una îi bun la toce. Sufletu dă copil o rămas năacins și rige cătră minie, baș dacă

POEZIA BĂNĂȚANĂ

Pătru Chira are 82 dă ani. O viață dă om. O viață dă om bun.

Ca un școlar dîn clasa întâi mă bâzgoi la uica Pătru, modest și el și doamna Veturia. Niși nu mă mir că or ales-o oamini regina balului. Îm aduc amince dă oamini dă altădată, îm aduc amince dă cumpătare și smerenie.

Mă uit la Pătru Chira cum povăstue dă maica lui și dă vremurili dă altădată. Parică șiceșce dîntr-o carce, la care ai măi cineri niși nu cred că ori ajiunje vrodată.

- Lasă țucă-l baba, că tu ce fași paore, nu trăbă să ce măi duși la școală, răsuna dorința lu baba.

Că tare ș-ar măi fi dorit să rămână, paore, cu ei acasă. Da el o făcut școală ș-o dăschis tălentu și o zburat cu muzăli pră arăpi dă poiezăie. Îi scris și la Uniunea compozitorilor. Are măi mulce romanță făcuce și cântace. Da, dacă stau măi binie să mă gângesc tot șe scrie arată ca un câmp dă flori d-ale proaspece, prăsarat cu risuri dă copii.

Și casă vigeț că nu-l laud pră d-a fecea, vă las să șiciț dân șe scrie.

Mă ceamă pământu

Cum să-nfurie pământu
Năcăjît că pași mei
'S-tot măi rari și-i bace vântu
Iar d-o vreme-s tot măi grei...

Doru mi-i dă anii cineri
Cu șiurele la opincă,
Postu aspru-n sfânta vineri
Și cocaia lu Băgincă,

Câni mânjît pră bot și lăbe
Vândrășînd prîn satu-ntrăg,
Dor dă fece - astăz babe –
Șe purtau p-atunși opreg;

Dor dă Ioța, dor dă Zaga,
Dor dă moșu Vorovoni,
Doru mi-i dă popa Aga,
Dă părincili Băloni,

Dă gieși cu cruși în space,
Cu stihare și răpiz,
Prapuri mari și colorace
Și dă straița cu covriji...

Satule, frunce bătrână,
Îț cânt fala strop cu strop
Că supt breazda dă țărănă
În curând o să mă-ngrop.

Iar în vremea care vine
Io cu gându mă împăc;
Tu, pământ, mă cemi la cine,
Stai o țără, să mă-mbrăc!...

Podurili lu moș Lia

Baș la capātu Chișozî
O fost casa lu moș Lia,
Ceii, prunii, ciar și bozî
I-or împrejmuit avlia.

Spră oraș iestă izlazu,
Mult mai trist ca altădată,
Prăstă drum, iaca năcazu,
O căfană menunată!

Unge îi plășiea lu moșu
Ca să facă vreo vizată,
Dă pă când cânta cocoșu
„La coliba părăsâtă”.

Când dă bât îi sprijoni brațu
Și ieși șciop dă un pișior,
Cum focu să birui șanțu
Ca pă când ierai fișior?

POEZIA BĂNĂȚANĂ

O șierut la mări tăț șăfii,
La primar și la jugeț,
Ca să-i facă-n fața cășii,
Dă tri palme, un pogeț.

Dar cum, zâlnic, primăria
Avea alce mulce-n gând,
Niși pogețu lu moș Lia
N-o ajiuns nișicum la rând.

Prăstă ani, când moș Ilia
Să topea dă bătrâneță,
S-o ghingit și primăria
Să-i facă doauă pogeăț.

Moșu o plecat cumince
’N-altă lume, să pitreacă,
Prăstă pod, d-acum n-aince,
Numa vântu o să treacă.

Geaba lauge și ospeții
Ți să fac, dar după moarce,
Dacă-n viață tăți orbeți,
Dzî dă dzî, ce dau d-o-parce.

Dân jurnalul unui papă-lapce

Prăst-o dzî, sau prăstă duoaă,
Când m-adușie cocostârcu,
O să văd o lume noauă
Sî iorsagu lu tăticu.
Lapce beu cu biberonu,
Ca să nu avem discuții,
Că îi strâc io siliconu
La dădacă, tant Nuți.

Dacă îmi ascult părinți
Ș-o să fiu copil cumince,
O să-mi crească iuce ghinți
Șî măsuau a dă mince.

Sprijonit dă două babe,
Ușurel, pă după pat,
Voi păși în patru labe
Ca și moșu când îi bat.

Dup-o lună, pân mări cresc,
Mama, care-i grijulie,
Mă învață să vorbesc.
Șî să sudui – uica Tie.

Țanțoș ca un Făt-Frumos,
Merg spre obodă înșiet,
Pă pițiclu or pă jos,
Cu șaorma la pachet.

Școala cred că o să-mi placă
Ș-o să-nvăț cu pana-n mână,
Ca s-ajung și io odată
Un poet ca George Lână.

Pân-atunșia beu și cânt
Șî-mi las tocu să asuge,
Ca să-mi treacă dă urât,
Dau cu șlapu după duge!

Hoidolăra prân oraș

La șpățâri prân Cimișoara
Vin mări rar, că-s pași grei,
Dar când vinie primăvara
Șî dau frundzâli în cei,

Mă șpățâr dă colo-n colo,
Dând dân coace or dân mâni
Dăla Arta la Appllo,
Că mări sus mă cem dă câni.

Dar când vremea îi mări blândă,
În pădurea dân Făbri
Mă șpățâr cu căce-o mândră
Să mă răcoresc un pic.

Merg cu otobuzu galbăn
În pișioare, că-i frumos,
Șî mă țân de bară, zdravăn,
Să nu cad cu capu-n jios.

C-așa-s oamini fâlș
Că pă scamne, fără bani,
Să șce babe, ba și moș
Șie-s sub douădzăși dă ani.

Când să trăc cu binișoru
Dă pu-n drum pă ălălalt,
Gata să-m scrinșesc pișioru
Într-o groapă dân asfalt.

Într-un birt mări micucel,
Ca la minie în ogradă,
Să comand un păhărel
Ca să-ncheapă-n el o vadră.

În piaț îi guvuzală,
Tăt așa îi și prân gări,
Când colo un piergevară
Mă îmbie cu țâgări.

După domni și după doamne
Mă bâzgoi, ca un nătot,
Dăce-n colo mă țărane
Că ce ia tramvaiu-n bot.

Cât p-ași să-mi pierd și capu,
Când un gând îmi dă ocol
Șî nu sânt cum țap-țarapu
Îț îmblă-n pozonariu gol.

Negăsând niși o lețcaie
Numa audz că-ț dă poruncă:
„ – Eșci pârilit dă tăt, tataie,
Mări pofceșce și la muncă.”

POEZIA BĂNĂȚANĂ

Să ai niște bani la cinie,
Dacă nu șiere și baba,
Nu mă fașie dă rușanie
Că nu lucru pă dăgeaba.

Creanga ceului, subțare,
Să îndoiaie ca ș-un arc,
Și înșiepe-n vesălie
Corul șiorilor în parc.

Trășie-o doamnă măi înaltă,
Cu cățalu după ea,
Și-e s-opreșcie într-o baltă
Pântru a să scârpina.

La doi paș o mozomaină,
Io dă frică mă ascund.
Treșie Niță-a lu Șelaină,
Un poet super-profund.

Cu o pălărie lată,
Ca un vicodol pătrunge
Renumita doamnă Capră.
Il dottore pă nișunge.

S-o pornit așa, spră sară,
Baș o ploaie d'a cu piatră
Și-o-nșieput ca să apară
Iși și colo căceo baltă.

Mă întorc în sat la minie,
Morșelit ș-aproape reavăn
Că-n oraș îi tare binie,
Dar ce-neși când ploaie zdravăn.

Mă nădăi

după Vasile Barbu

Tăt-furt mă-ntrăb dă lumea-laltă
O fi măi bună-poace-ca la noi,
Dar șinie șcie dacă și p-acolo
N-or fi tot oameni, grijuri și nevoi...

Dântră-ai plecaț nu s-o prontors
nișiuu.

O fi prea bine-că prea slobod nu-i
Să vini acas, niși dac-ai da cu tunu,
Așa cum i-ar fi dragă calea orșicui!...

Daca-am ști șe-i, s-ar dușe vorba
Dân om în om, că noauă ne cam plașe,
Lumea să șcie; ș-asta ar fi proba...
Dar dăspră așa șeva, lumea baltă tașe.

Prăsă morminț, în pruni să sprijână
câmpia

Și rare cruși, ca sfânti strălușesc:
În lumea-laltă-n laudă-i poezia,
Iară poeți veșnic chefuiesc...

Să scaldă-n miere pusta arămie
Iar munți îs dă aor, pădurili d-arjint,
Poeț-pă culmi-cu fruncea-n veșnișie
Și doar arareori îi tulbură vrun vânt.

Măi prăstă tăt arhanjelii luminii
Cu țoale albe-n fir dă grenadir
Dân țitere și lăuț agemenesc mulțâmii
Iubirili dân viersu lu Șecspir...

Să treși în lumea-laltă-i fără
greomânt,
Nu trăbă nișă viză-n pășăport,
Dar hibă îi că ușa-i un mormânt
Și nu poț treșe numa mort!...

Nu estă om sorcit să nu o vadă
Bâgându-să ca-n mușuroniu dă
furniși;
Dăcât în veși ca paili-n jâradă,
Hai, frațelor, măi bines să rămânem
aiși!

1. Pătru Chira

POEZIA BĂNĂȚANĂ

Umbrie dă dămurt

Vasile Barbu

Îm vin în vis, dar și aievea
Umbrie dă dămurt în calie
Mă costoriesc cu vorbie dulși
Și-m amincesc dă când ieram noi miși.

Îi văd și astădz ca și ieri
Li-e milui fruncea și obrazu
Îi măi întrăb cum îi prî la ei
Dișie-s urişioși și zăboviesc cu napoiatu.

Dișie poartă bechie și-s înstrăinaț atât dă mult
Poace doru lor nu are nume,
Poace prî la ei îs alce schidoalie,
Și când cu șiniva ce lieji nu ce măi dăzlieji.

Ori lor nu le vine doru după nou
După socacu plin dă prau și dă noroi
După primăvierile cu trocoțal și pui dă rață
După școlilie la care nu să-nvață.

Prîn șie cobârlăie stau acum picîț
Îs sănătoși or or fi dă tăt nălbiț
Șinie i-o ghițușat și șie-i cu vinitu
Au tornomencie ori capătă cu merticu.

Dișie nu măi brocesc calumia iar cu noi
Îs puțuluiț, făloși, plăcesc vro armaițâie
Cătăniesc și iei ori în năoceșat
Or fi tot asudaț, plini dă mușâni și răzniș.

D-aia când pră inimă mi să punie greomânt
Mă duc în soba marie stau sângur și plâng
Ei stau smirom și să jâmbăsc a râgie
Dân molărailie dă pră păriece.

Tăstament

Vasile Barbu

Zuitați-mă vă rog prântră visători,
Prântr-ai care n-au ruștuc și năimitori;
Cu visătorii io mă pot broci,
Cu vorba lor – mă pot asnui.

Zuitați-mă prântr-ai răbluiț,
Prântr-ai rozoliț și nătrăbuiț
Zuitați-mă așa pilieg cum mi-s
Fără să-mi măi rășchiaț în vis.

Zuitați-mă în a suflietului cuplierai
Unge tăt mă-nponchișai că-i frai,
Că ș-așa io o viață-ntragă
Am fost o rablă biciagă.

Zuitați-mă dă tăt și prântu tătădăuna
Și nu-mi măi purtaț grija
Zuitați-mă dăloc și fără rost
Că io ș-așa tăt zuitat am fost.

Hai cu mine în coșie

Ionel Stoit

Hai cu mine în coșie
Să ce car în lumea mea
Cu doru dân poezie
Unge doarme dragostea.

Doina cânce la ureche
Versu iei tărăgănat
Aminciri dân lume veche
Doinili șie le-am zuitat.

Caii fugă, caii zboară
Pă poceaca dânșpră râu
Și cu doru-n inimioară
Să zburăm că nu-i târzâu.

Măi odată în coșie
Măi odată dor și jălie
Măi odată-n poezie
Îmi caut dorurile mele.

POEZIA BĂNĂȚANĂ

Da parcă s-o prea-nsărat
Caii nu măi pot să tragă
Parcă și tu m-ai lăsat
Unge ești inimă dragă?

Unge ci fi pitulit
Dorule dân inimoară?
Soarili m-o asfințat
Plânjie doina mea amară.

După cai după coșie
După soarili dă vară
După-un vers dân poezie
După-un dor dân inimioară.

O scrisoare mamei

Ionel Stoit

Năcăjât mi-s mamă nu știu până când
Vă-nțeleg prea bine, știu și a vost gând
D-aș măi fi feșior, d-aș măi fi băiat
Și să fiu ca alți cineri din sat.

Să mă-nsor, să dzâșiem, cu o păoriță
Să nu-mi duc copilu az la grădiniță
Da să-l las acasă, tu să-i fi bunică
Și să mânșe clisă și să mânșe pită.

Să audă mamă, dă al nostu neam
Să-nțaleagă ploaia șie pică pă geam
Să să ducă iarna-n sat cu săniuța
Să-l care bunicu vara cu căruța.

Să-i povestășci mamă, cu glasu-ț duios
Frumoasăli basme cu al Făt-Frumos
Basme cu Ilene Cosânziene
Ca să-i vină visu măi ușor la jiene.

Și să ști măicuță, să nu-ț pară rău
Șe să-ntâmplă astăz cu nepotu tău
Az îi dus dă mince, nu-i niși-un secret
Mi-l furasă lumea, az prân Internet.

Medicală

Ioan Manzur

Bărbatu meu, beceag ca vai dă el
Bag samă că s-o cam prostât un pic
L-am dus să-l operează la criel
Ș-or constatat că... n-o avut... nimic.

Dor

Ioan Manzur

Vină mândro pân poiene
Cu miros dă sânzâiene
Conșiu galbăn să ți-l scuturi
Pă sub ploili dă fluturi.
Pân poienile dă fag
Să strânji florile-n șiupag
Și să-ț coș mândro pă ie
Busuioc și iasomie.
Să-mplecim dân flori frumoasă
Coroniță dă mireasă;
Să ne-așcepte în răzoare
Mândri șerbi și căprioare...
... La marjinea codrului
La izvorul dorului.

Pă o laviță-n târnaț

Ionel Peia

Pă o laviță-n târnaț
Șăge mama me bătrână
Cu ochii înlăcrimaț
Și c-o vadră goală-n mână.
Or trecut câțâva ani
Dă când n-am măi dat p-acasă;
Lăcomia după bani
Peri d-ăi albi în cap mi-i scoasă.

Dășchid ușa la voreț,
Scârțâie tare țâțâna,
Iar un cânie dân cocet
Vinie ca să-m lingă mâna.

Io nu m-am măi așceptat
Cânilii să mă cunoască

POEZIA BĂNĂȚANĂ

Da' niși și-n viață m-o dat
Să nu mă măi recunoască.

S-o uitat lung păstă mine,
Cu privirea-nșetoșată:
"Pă șine calț tu străine,
Nu ce-am văzut nișiodată?"

Doamne, nu-m scria păcat
C-am zuitat a Ta poruncă
Șî dă grijă n-am purtat
Dă șine viață m-o dat.

M-am suit vo două trepce
Ș-am pășit păstă tălpoane.
Atunși o-ndrăznit să zăcă:
"Nu cumva ai fi tu, Ioane?"

Am strâns-o la piept cu drag
Șî i-am luat vadra dân mână,
Să nu mă vadă plângând
Am dat fuga la fântână.

Într-un sat

Ionel Peia

Într-un sat zuitat dă lume
Dăscălița dî la școală
Ș-o făcut în gând socoata,
Că pă drum îi tăt imală,

Să pășască bărbăceșce
Șî să măi scurteză calea,
Să o ie păstă izlaz,
Făr să ocolească valea.

Nu o măi șerut coșie
Să o ducă pân' la gară,
Că n-o vrut pre mulț să șcie
Că nu stă numa' la țară.

C-o fost unu la județ,
Iliuță lu Carbid,
Șe-o ajuns dă șeva vreme
Goangă mare la partid.

Cum n-avea pre multă mince,
Repige fășea scandal
Șî era treaba măi oablă
Să nu-ț fași cu el dă val.

Îmbrecată șî chicită,
Roșie ca un tutcan.
Să-ntâlni cu un vâcari
Șî o prins cu el givan:

"- Uico, vreau s-ajung la gară...
Poace că 'metale șcii,
Dac-o ieu pă scurtătură,
Pot să prind trenu-ăl dă tri?"

"- Dac-ajunji ca să ce vadă
Bica, șe-i p-ași pân șioardă,
Nu c-aș fașe pă nebunu,
D-ai să-l prinț și p-ăl dă unu!"

M-o momit

Dimitrie Acea

M-o momit odată-o didă
Să mă duc la ea, n-am vrut
Furioasă, cu obidă
Jioc dă minie ș-o bătut.

Șe ieșci, mă? Ieșci om or fleată?
n-ai curaj, dă șe nu vrei?
Să mă strânji oțără-n brață
Or nu-ț plașe d-ochii mei?

Nu prișepi, mi drag dă cine,
Tu nu vedz că mă topesc
Când treși cumva prângă mine
Dân rărunchi mă șușcăiesc.

Nu pot didă, am nevastă
Șî pr-altuia nu o vreau
În zădar stai la fereastră
Dân ochi calea să m-o tai.

Captăt altu să ce tușe
Vândrălău șe n-are-un rost
Io n-am vreme după mândre
s-alerg sara ca un prost...

Mă închin

Dimitrie Acea

Mă închin cu fruncea
Până la pământ
Mă aplec ca lanu
Legănat dă vânt.

Mă închin doar Țâie
Al dân profeția
Și-ai creat pământu,
Soarili și vântu

Ș-o cărare mie.

O cărare-ngustă
Într-un sat dă pustă
Pră unge-m pierdui
Dragostea dâ-ntâi.

Soarcea

Dimitrie Acea

Veri primari doauă unelce-s
O lopată ș-un fâraș
Îș duc soarcea blăstămată
Șî la sat, și la oraș.

Dar lopata dă la sat
Dușe al măi mare greu
Că pră ea-n coșini și-n ștaluri
O aflî puțând mereu.

POEZIA BĂNĂȚANĂ

La oraș fărășu domn îi
Față dă văruța lui
El nu puce ca gunoiu
Are izu șpraiului.

Paure-i la sat lopata
Șî-n oraș fărășu-i domn
Oare așa le-o fi fost soarcea
Aia care-i șî la om?!

Nu vre să vină primăvara ...

Sergiu Boian

Nu vre să vină primăvara
Șî iarna tot pringe puceri,
Plâng pomii înmuguriț, povara
Să tot răsfiră cătră șeri ...

Îi frig șî noapcea să chiceșce,
Iar ninje, șeru-i buturit
Șî luna parcă rătășeșce,
Nu șcie unge-o nimerit ...

Vin păsări, să îș cauce loc,
În cuibu lor șe stă să-nghețã
Șî nu prișep a iernii jioc,
Niși nu au vreme să-l învețã...

Șă sușe iarna, să tăt sușe
Șî sâmce, că îmbătrâneșce,
Nu șcie unge s-o apușe,
Nu moare, da să becejășce...

Gânduri

Sergiu Boian

S-anină primăvara după grindã
Șî satu să scufundã-n ochii ei,
Șî noapcea nu poace să mă prindã,
D-aficea la furat dă ghioșei!

Prișep sau nu mă tot bâzgoi,
Șî luna-mi rige-ntunecatã,
Vreau ghioșei șî numa doi,
Să umplu gându d-altã datã.

Șiulesc șî noacea să-mpârângã,
S-ajungã până în podrum...
Șî gându îmi adoarme lângã,
Picit sub lacrima da fum ...

Macăr cât țânie satu

Florina Colgia

Dân colț dă iarbã-oi fi crescut,
Dân mâni dă paore nășciut,
An țărț vânt slobod m-o săgit,
Dărap dă soare, prã sadã oltonit.

Că iorgovanu-ș cântã doina lui în mine
Șî io dau să înflor în horã dă albine.
Cum spișe băle cresc, cu inima aud
Șî pacima dân mine, nu pot s-o măi ascund.

Zvoanili bătrânie, îș cântã glasu-n glie
Șî-m zâc în graiu lor, că-i șeas dă cununie,
Cu câmpu înflorit, cu holda șî cu natu,
Dă aș pucea să țân, macăr cât țânie satu!

Paș în avlie

Florina Colgia

M-aduc amince șî acum
Cum ne strânjeam prã scamn la drum
Șî dă Învierea la Ghilad,
Dă toaca tânguitã-n prag.

M-aduc amince c-am crescut
Cu floarea dulșe dă la rug,
Cu iarba verge după casã,
Cu pogășelili prã masã,

Cu pita caldã dân cuptori,
Cu șeriu vânat, fãr' dă nori,
Mirosul penilor dă câmp,
Cãrare linã...fãr dă dâmp,

POEZIA BĂNĂȚANĂ

Cu pași moșâlor 'n-avlie,
Le-am fost lumină, bogăție.
Dar am crescut, ne-am dăpărtat
Și binili parcă-am zuitat.

Dă mă întorc iară acasă,
Miroasă fână după coasă
Și să aud paș în avlie,
A moșâlor șe-n mine-învie.

Când mă vrei

Florina Colgia

Zâua-întragă ai trugit,
Brezde larji ai sămănat,
Tu și plugu a-ț împărțit
Sudoarea și greu-ăl dat.

Cu gându-ai sfântât sământa,
În palmă dă ai cuprins-o,
Scoborit-o-ai cu cregința,
Cum că roada i-ai aprins-o.

Păcimaș ca cine nu-i,
Niși un paore pră lume!
Să-mbrătușă grâu lui,
La bucate le dă nume.

Niși unu baș nu iubeșce
Boamba și holda bogată,
Niși n-auge când și iuleșce
Viața în câmp dăzmierdată.

Io ce-așcept în prag dorită
Și-ț închin căsuța noastră,
Ca și floarea mi-s iubită,
Șcindu-să-ocrocită-n fereastră.

Pântru dragu teu și-înflor,
Când mă țuși și mă-nfiori.
Cum să zbase ploaia-n nor,
Așer gimineata-n zori

Să-ț țuc mâna ostănită,
Șe ugeșce-n palma mea,
C-acinji breaza tăbărită,
Crescută dân inima tea.

Primăvara misășiană

Teodor Groza. Delacodru

Corcoduși-s numa floare
Ninș îs spinii dă porâmb
Iarba o-nverdât dă soare...
Pră casă cânt-un golâmb...

În tufa dă după casă
Dă gutâni năoltăniț
Cântă mierla bucuroasă...
Și cocoșu al pistriț

Cântă dă scoală și morți
S-audă găinili.
Iși, colo, la umbra porți
Turviniesc veșinili.

Măi abur-un pic și vântu
Ba măi ninjie căci-un nor...
Iar o înviat pământu
Ud dă niauă mieilor.

Tânguitu gândului

Teodor Groza Delacodru

Să zbat zvoanili în turnuri
Să ivească colo sus
Că cu mare dor și jălie
Dântră noi unu s-o dus.

Și d-acuma niamu nostru
Îi cu-n sufliet măi sărac
Altu grieu în loc îi vinie,
Că copii, prea rar să fac.

Glia ni să pârlojieșce
Plugurili-or amurțât
Ni s-or dus lăstarii-n lume
Că aiși n-or măi pestât.

Și după iei bace zvonu
Dar în inimă, nu-n schit
Prântru că tăman ca morți
S-or dus și n-or măi vinit.

Mânie-n locu ăsta d-ișia
D-unge scriu cu greomânt
O să nie plângă țărăna
Și strămoși dân mormânt.

Focurili dă zăpost

Oauli şăd în oala dă pră cuptori şi-ş aşceptă rândul la fier. Muierili prăgăcesc dă crofne şi oamenii, cu trăgula scot răchia dănu vas şi o trag în uiagă. Îi Zăpostu şi în sara asta, tăt natu, să prăgăceşce pântru focuri.

Satu bănăţan să prăgăceşce dă înşeputu Postului pântru a măi mare sărbătoare, Învierea lu Hristos, în fişecare dănu noi. Da, înăince dă asta, să măi ţânie dă şozăanii, poace aşa, ai cu năravuri, să ghângesc bine şi măi lapădă dănu iele.

Sara, paorii să ortăşeau cu veşinii lor. Oaminii aduşeau tulei, năroş dă vacă şi porneau focurili. Da şi băjiocura. În unili părţ, mâncau ouă fierce şi crofne, în alcili făşeau cocoş, baş la dogoarea focului. Mâncau, rigeau şi să vesăleau. Unii, măi prişepuţ la năravurili veşinilor şi săcenilor, strâgau să-i audă tot natu:

Leuca, leuca ş-un tăşiune.
Tune rău-n cin să tune.
Baş la Leana lu Tărcuţ
Şe ţâne măi mult drăguţ,
Atâţa copii să facă
Căce scâncei dănu foc pleacă.

O, dă era unu măi beţău strâgau:
Vez la Ion a lu Şiolcâu
Nu să-nsoară că-i beţău!

La muierili care, Doamne feri, nu ţâneau casa curată le strâgau şi măi grele:

Şi la Nuţa lu Răpelţ,
Mătura-i stâlp la păreţ.
Nişi barem în an o dată
Nu-orângeşce casa toată!

Acuma, poace la ris şi vesălie şi uiaga dă răchie avea şeva dă spus, da cred că iera măi mult, o bucurie, năince dă zălili grele dă post, care vineau. Unge măi puni că puceau să să întâlnească, măi odată, la lumina focului cu precenii şi veşinii. Să vigeau focurili prăstă tot satu. Copii făşeau şi ei vică prântră

ai mari şi ai bătrâni să rigeau dă pră măjini. La foc vineau tăt ai dă puceau şă şadă în pişioare. Focu ţânea cât ţânea givanu. Dacă era măi frig, că primăvara numa şe dăzghetasă călarea, focu ţânea barem doauă - tri şeasuri, dacă era măi cald şi givanu îş făşea loc măi lesne, focu ţânea şi cătră miezu nopţi.

În post, tăt natu îş orângea în casă şi în suflet. Părinçili îi şivişa pră fişecare şi îi dăgea canon or poveaţă cum să crească în creginţă, după cum o greşat fişecare. Pântru că nu să cuvine să-l primeşci pră Mesăia, negru la suflet şi ca la năoamini în casă. Nişi barem la marve.

În Săptămâna Mare să prăgăceau alce focuri, da dă alea vă povăstui data viitoare.

Bogdan Tămaş

Leordă

Cum primăvara să şupeşce să să ciubăre la noi în grăgini, trăbă să şcim că baş în pădurili noaşce şi în ale dănu Europa creşce o buiege, cu gust dă ai, la care lăcomeşce şi ursu când iasă afară dănu bârlog ca să-ş ascută pucerili. Am auzât că, aiu ăsta, numa prân părţaili noaştre creşce, că nu să lasă oltonit în altă parce dă lume.

Buiegea asta, cu frunză d-ale verz, ne zviduie şi pră noi dă iarnă, că-i plină dă A, B, C, toce vitaminie, dă pucere la oasă şi la sânje să pornească, că avem dă lucru şi în anu ăsta pră afară. Măi are oloiuri dămfuitoare, magneziu, fosfor, şeva la care le şpune glucide. Toce aşcea dă le are, o fac măi pucernică dăcât aiu, care şcim cu tăt cât dă bine ne faşe la sănătate.

Aşa că, vă îngemn să vă faşeţ o sălătă dănu 100-200g frunză proaspece, tăiace mănunt, un deţ oţat dă mere făcut dă voi anu ălălalt, oţără oloi d-al bun şi sare, să aibă gustu dă vă plaşe. Dacă măi tâneţ şi post, în doauă săptămâni totă obrinciala s-o dus, nu vă gângiţ să vă sfăgiţ cu nime şi pringeţ puceri, dă vă vinie să sămănaţ totă grăgina.

Sănătate multă!

Sfetcu Toma Traian

